

Με αίμα, δάκρυα και ιδρώτα δεν κερδίζονται εκλογές

04/Δεκ/2017 00:05

Του Χρήστου Χωμενίδη

Μακάρι οι εταιρείες δημοσκοπήσεων εκτός απ' το να θέτουν ερωτήματα με προδιατυπωμένες εναλλακτικές απαντήσεις -"θα ψηφίζατε το τάδε ή το δείνα κόμμα;", "είστε αισιόδοξος ή απαισιόδοξος σχετικά με το μέλλον;"- να ζητούσαν από τους πολίτες που συμμετέχουν στο δείγμα τους να διατυπώσουν με λίγες φράσεις την άποψή τους για τα μείζονα ζητήματα της επικαιρότητας. "Τι ακριβώς πιστεύετε πως συνέβη με την πώληση πυρομαχικών στη Σαουδική Αραβία;" "Υποστηρίζετε τους πλειστηριασμούς; Εάν όχι, τί θα έπρεπε να κάνουν οι τράπεζες για να μην καταρρεύσουν;"

Διαβάζονταςμιά τέτοια έρευνα, θα επιβεβαιώναμε -πιστεύω- ό,τι ακριβώς διαισθανόμαστε.

Οι πολίτες, πρώτον, της Ελλάδας -αλλά και οποιασδήποτε άλλης χώρας- δεν διαθέτουν ούτε τις γνώσεις ούτε τον χρόνο, ώστε να διαμορφώνουν προσωπική γνώμη για περίπλοκα και εξειδικευμένα ζητήματα.

Πόσοι από εμάς γνωρίζουν τις νόμιμες διαδικασίες για την εμπορία όπλων μεταξύ κρατών και είναι άρα σε θέση να εντοπίζουν τις παρανομίες; Πόσοι έχουν την πολυτέλεια να στηθούν επί ώρες μπροστά στην τηλεόραση, προκειμένου να κρίνουν μόνοι τους τις κοινοβουλευτικές επιδόσεις του πρωθυπουργού, του επικεφαλής της αξιωματικής αντιπολίτευσης και των λοιπών κομμάτων;

Τις σχοινοτενείς συνεδριάσεις της Βουλής παρακολουθούν μόνον οι επαγγελματίες της πολιτικής και της δημοσιογραφίας (και κάποιοι ίσως συνταξιούχοι). Όλοι οι υπόλοιποι επαφίενται στα συμπεράσματα τα οποία βγάζουν για λογαριασμό τους τα ΜΜΕ που εμπιστεύονται. "Αποστομωτικός ο Τσίπρας!" πληροφορεί μια ηλεκτρονική εφημερίδα τους αναγνώστες της. "Συντριπτικός ο Κυριάκος!" αποφαίνεται ένας ραδιοφωνικός παραγωγός. Και οι πιστοί τους συμφωνούν.

Οι πολίτες, δεύτερον, στη συντριπτική τους πλειονότητα, δεν παθιάζονται ειλικρινά παρά για ζητήματα που τους αγγίζουν προσωπικά. Που επηρεάζουν άμεσα την καθημερινότητά τους.

Σταλόγια, όλοι είμαστε αλληλέγγυοι με τον λαό της Υεμένης. Στις αναρτήσεις μας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, όλοι επιδεικνύουμε αξιοθαύμαστη οικολογική ευαισθησία. Φωτιά όμως δεν θα αρπάξουν τα μπατζάκια μας παρά εάν -ο μη γένοιτο- βγει στο σφυρί το σπίτι μας, εάν περικοπούν τα εισοδήματά μας, εάν μάς απολύσουν. Και τότε -όταν θα απειλείται το έχειν ή το είναι μας- ουδόλως θα νοιαστούμε για τις γενικότερες παραμέτρους. Για τη μεγάλη εικόνα. "Στάχτη και μπούρμπερη να γίνουν οι τράπεζες! Ας κουρέψουν εν ανάγκη τις καταθέσεις. Εγώ θέλω να σώσω το ακίνητο μου! Ακόμα και αν δεν πλήρωνα επί χρόνια τις δόσεις..."

Έτσι είναι ο άνθρωπος από τη φύση του. Πλάσμα εγωκεντρικό, αδηφάγο, που εμπρός στο ατομικό του συμφέρον ή στην προσωπική του ανάγκη τα πάντα ωχριούν. Και καλώς. Εάν ήταν καμωμένος διαφορετικά, εάν διέθετε αγγελική ιδιοσυγκρασία, εάν υπερέβαινε τη λαχτάρα για επιβίωση και επιβολή, το είδος μας θα είχε από αμνημονεύτων αιώνων αφανιστεί.

Μπούσουλας για τον ψηφοφόρο είναι -άμεσα ή έμμεσα- το πορτοφόλι του. Το κόμμα που θα του τάξει ότι θα έχει πιο πολλά λεφτά στην τσέπη, πως θα απολαμβάνει περισσότερες δωρεάν υπηρεσίες, ο πολιτικός αρχηγός που θα εγγυηθεί την περιουσία και την εργασία του, εκείνος θα επικρατήσει στις κάλπες.

Και αν οι υποσχέσεις αποδειχθούν φρούδες; Κι άμα οι πολίτες πάνε για μαλλί και βγουν κουρεμένοι; Τότε, στις επόμενες εκλογές, θα εκφραστούν τιμωρητικά. Εκδικητικά. Θα ποντάρουν στο αντίπαλο πολιτικό άλογο.

Αρκείτο αντίπαλο πολιτικό άλογο να επαγγέλλεται κάτι εύληπτο, χειροπιαστό. Αρκεί η ατζέντα του να μην εξαντλείται σε γενικολογίες περί ανάκαμψης, εξορθολογισμού, ευθυγράμμισης με το ευρωπαϊκό ή και με το παγκόσμιο γίγνεσθαι. Προφανώς το καλώς έχειν του καθενός μας συνδέεται με την συνολική ευημερία. Λίγοι είναι εντούτοις εκείνοι -ελάχιστοι- που θα ψήφιζαν με κυρίαρχο γνώμονα το γενικό καλό.

Το φθινόπωρο του 1996, είχα την ευκαιρία να ακολουθήσω -ως ανταποκριτής ενός περιοδικού- τον Κώστα Σημίτη στην προεκλογική εκστρατεία του στην Ήπειρο. Θυμάμαι, λες και ήταν χτες, τη συγκέντρωσή του στην πλατεία της Άρτας. Ανεβασμένος σε ένα βήθρο ο Σημίτης, ανέλυε το εκσυγχρονιστικό όραμά του. Το πλήθος τον παρακολουθούσε εντελώς αποσπασματικά. Οι φράσεις του ηχούσαν μονότονες, υπέρ το δέον καθηγητικές. Την ίδια ώρα πολιτευτές και κομματάρχες περιφέρονταν ανάμεσα στους συγκεντρωμένους, άκουγαν προσωπικά αιτήματα, δεσμεύονταν για ρουσφέτια. Οι κομματάρχες κέρδισαν τις εκλογές. Γιά χάρη τού μεγαλόπνευστου εκσυγχρονισμού.

Έχοντας ωριμάσει απότομα και άγαρμπα, ξεγυμνωμένος πλέον απ' τις αυταπάτες που έτρεφε ειλικρινά ή απλώς σερβίριζε στους οπαδούς του, ο Σύριζα έχει πέσει με τα μούτρα το τελευταίο διάστημα στην απλή αριθμητική. Τεμαχίζει το εκλογικό σώμα σε μερίδες. Χαϊδεύει κάποιες, αδιαφορεί για κάποιες άλλες, δείχνει τα δόντια του σε κάποιες τρίτες. Δεν θα διστάσει, στην τελική

ευθεία προς τις κάλπες, να εξαπολύσει διωγμό εναντίον των "διεφθαρμένων συστημικών" προκειμένου να τέρψει την πελατεία του και να ανακτήσει στα μάτια της το ηθικό του πλεονέκτημα. Η στοχευμένη τακτική του θα αποδώσει καρπούς; Θα δείξει. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχει εναλλακτική επιλογή.

Χαντιπολίτευση την ίδια ώρα ξεσκεπάζει σκάνδαλα, καταγγέλλει υπόγειες συναλλαγές, κατακεραυνώνει το σκοτεινό πρόσωπο των Συριζανέλ. Ο λόγος της -φευ!- όσο ακριβής και τεκμηριωμένος και αν είναι, κινδυνεύει να γλιστρήσει προς την ηθικολογία. Πώς θα κερδίσει τους ψηφοφόρους, αν δεν τούς πείσει ότι θα τους καλυτερέψει τη ζωή; Πώς θα καταγάγει την συντριπτική νίκη που θα της άρμοζε απέναντι σε ένα τόσο ανακόλουθο, αχαίρευτο κυβερνητικό μάρφωμα;

"Ο Ουίνστον Τσώρτσιλ κέρδισε τη μάχη της Αγγλίας μη υποσχόμενος παρά αίμα, δάκρυα και ιδρώτα!" υπενθυμίζουν συχνά επιφανείς εκπρόσωποι του "μετώπου της λογικής". Λησμονούν πως ο Τσώρτσιλ δεν ήταν, το 1940, εκλεγμένος πρωθυπουργός. Το 1945 -κι ας απολάμβανε την ασύγκριτη αίγλη του "Πατέρα της Νίκης"- ηττήθηκε στις κάλπες.

Ξεχνούν επίσης ότι ο βρετανικός λαός -και ο ελεύθερος κόσμος σύσσωμος- δεν συσπειρώθηκε γύρω του για να ματώσει, να δακρύσει, να ιδρώσει. Αλλά για να νικήσει.

** Ο κ. Χρήστος Χωμενίδης είναι συγγραφέας*

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)